

آیین‌نامه انتشار مقالات

فصل‌نامه امامت‌پژوهی نشریه‌ای تخصصی در حوزه امامت است که اهداف انتشار خود را چنین تعریف کرده: تبیین مفهوم امامت در اندیشه شیعه، پاسخ‌گویی به پرسش‌های امامتی، نقد متین و منطقی شبهات در حوزه مسائل امامت، نقد اندیشه‌های رایج درباره مفهوم امامت، معرفی کتاب‌ها و رساله‌های امامتی شیعه و معرفی فکری امامت‌پژوهان برجسته.

این فصل‌نامه در راستای اهداف فوق‌الذکر از متخصصان حوزوی و دانشگاهی مقاله می‌پذیرد. فصل‌نامه امامت‌پژوهی از انتشار مقالاتی که پیش‌تر در نشریات دیگر و یا فضای اینترنتی منتشر شده و یا همزمان برای نشریه‌ای دیگر ارسال گردیده باشد، معذور است.

مقالات دریافتی توسط شورای علمی و هیئت تحریریه فصل‌نامه مورد ارزیابی قرار می‌گیرد و در صورت مطابقت با استانداردهای علمی این فصل‌نامه منتشر خواهد شد. در هر صورت نتیجه ارزیابی حداکثر تا دو ماه پس از دریافت مقاله، به اطلاع نویسنده خواهد رسید.

فصل‌نامه امامت‌پژوهی در تلخیص، پیرایش و ویرایش علمی، ادبی و فنی مقالات آزاد است. فصل‌نامه امامت‌پژوهی ترجمه مقالاتی را که محتوایی مرتبط با فصل‌نامه داشته باشند، منتشر می‌کند. در صورتی که مقاله‌ای را اختصاصاً برای فصل‌نامه امامت‌پژوهی ترجمه می‌نمائید، پیش از این اقدام با ما تماس بگیرید. در غیر این صورت، اصل مقاله و ترجمه آن را برای ما ارسال نمائید. مطالب ارسالی را ترجیحاً تایپ بفرمائید و فایل آن را برای ما بفرستید. در غیر این صورت آنها را بر روی طرف کاغذ A4، خوانا و با فاصله مناسب بین سطور بنویسید. اولویت انتشار با مقالات غیر سلسله‌ای است.

نویسنده یا نویسندگان همراه مقاله ارسالی، نام و نشانی دقیق، شماره تلفن، پست الکترونیک و گونه فعالیت علمی خود را ذکر نمایند.

متأسفانه بازگرداندن مقالات ارسالی برای ما ممکن نیست. بهتر است برای مکاتبه با ما از پست الکترونیک استفاده کنید. مقالات فصل‌نامه امامت‌پژوهی صرفاً بیانگر نظرات مؤلفین مقالات است و لزوماً نظر رسمی بنیاد امامت‌پژوهی در مسائل امامت نمی‌باشد. استفاده از مطالب فصل‌نامه با ذکر مأخذ آزاد است.

شیوه‌نامه نگارش:

مقالاتی در فصل‌نامه امامت‌پژوهی منتشر می‌شود که دارای این ویژگی‌ها باشد: رویکرد تحقیق‌تحلیلی، سطح علمی مطلوب، استنادات معتبر و کافی، رعایت امانت در نقل اقوال، بیان نظرات اساسی مطرح در مسئله از جمله ذکر دیدگاه مخالفان، تجزیه و تحلیل و نقد صحیح و کامل آنها، سادگی و شیوایی متن، رعایت قواعد دستوری، ادبی و نگارشی، پاسخ‌گویی به پرسش‌ها و شبهات مطرح، نوآوری در ساختار یا برخورداری از رویکرد جدید در نقل محتوا، تناسب روش و محتوا با عنوان مقاله و ارتباط منطقی بین مباحث.

مقالات می‌باید دارای چکیده (۱۰۰ تا ۱۵۰ واژه)، کلیدواژه‌ها (۵ تا ۷ واژه)، مقدمه، بدنه اصلی، نتیجه‌گیری (مجموعاً ۵ تا ۸ هزار واژه) و فهرست منابع (نامحدود) باشد. عنوان مقاله باید به طور دقیق و با رعایت کامل اختصار، هدف اصلی پژوهش و نتایج حاصله از آن را به صورت صریح و گویا بیان نماید و در آن از اختصارات یا پانویس استفاده نشود. توضیحات تکمیلی که فهم متن اصلی مقاله بدون آنان نیز ممکن است، باید به پاورقی انتقال یابد. از سوی دیگر درج معادل‌های لاتین، اصطلاحات قرآنی و حدیثی و اصطلاحات مهجور در پاورقی الزامی است.

روش ارجاع‌دهی و تنظیم پاورقی:

در صورتی که خواسته باشیم در پاورقی به منبعی که مطلب درون متن از آن نقل شده، ارجاع دهیم به ترتیب زیر عمل می‌نمائیم:

نام خانوادگی مؤلف، نام مؤلف، نام کتاب، شماره جلد/شماره صفحه

مثال: مجلسی، محمدباقر، بحارالانوار، ۷۵/۵ که به صفحه ۷۵ جلد ۵ کتاب بحارالانوار تألیف مجلسی اشاره دارد. مشخصات نشر آن در منابع پایان مقاله آمده و می‌توان آن را بر حسب حرف اول شناسه مؤلف یافت.

منابع مورد استفاده در مقاله را در پایان آن چنین فهرست می‌کنیم:

کتاب‌ها: نام‌خانوادگی، نام، سال نشر، عنوان کتاب، نام مترجم، جلد، محل نشر، ناشر.
مقالات از نشریات: نام‌خانوادگی، نام، زمان انتشار، عنوان مقاله، نام نشریه، دوره، شماره نشریه، زمان انتشار.
مقالات از کتاب‌های مجموعه‌ای: نام‌خانوادگی، نام (متعلق به نویسنده مقاله)، زمان انتشار کتاب، عنوان مقاله، نام کتاب، نام گردآورنده یا ویراستار کتاب، محل نشر کتاب، ناشر کتاب.
منابع الکترونیکی: نام‌خانوادگی، نام، عنوان مقاله، نام سایت اینترنتی، «نشانی اینترنتی»، تاریخ مراجعه به سایت اینترنتی.
پایان‌نامه‌ها: نام‌خانوادگی، نام، سال دفاع از پایان‌نامه، عنوان پایان‌نامه، نام استاد راهنما و مشاوران، نام دانشگاه، نام دانشکده.

منابع لاتین نیز به همین نظم و با عبارات لاتین ذکر می‌شوند.

ابتدا منابع با رسم‌الخط فارسی به ترتیب الفبای فارسی و سپس منابع با الفبای لاتین به ترتیب الفبای لاتین فهرست می‌شوند.

در صورتی که نویسندگان یا مترجمان بیش از دو نفر باشند، نام نویسنده یا مترجم اول ذکر می‌گردد و در ادامه برای منابع فارسی عبارت (و دیگران) و برای منابع لاتین (et al) ذکر می‌گردد. در صورتی که نام محل نشر منبعی نامعلوم بود از آن به «بی‌جا»، در صورتی که ناشر منبع نامشخص بود از آن به «بی‌نا» و اگر تاریخ نشر معلوم نبود از آن به «بی‌تا» تعبیر می‌کنیم.